

MEESTERWERKEN

Hassan Oussehmine (44) geeft elektriciteit in het Hoger Technisch Instituut Sint-Antonius in Gent, en

DEEL 4

Ex-leerling Milan Heyerick (20)

'Bij hem kun je altijd terecht'

"Hassan was mijn klastitularis in het tweede jaar. Wij mochten Hassan zeggen omdat zijn achternaam zo moeilijk uit te spreken is. (lacht) En voorts is hij ook niet zo'n standaard-leerkracht. Een stuk losser, een toffe gast die veel meer grapjes maakt dan andere leerkrachten. Hoewel hij ook heel streng uit de hoek kan komen: het moest allemaal wel in orde zijn en we mochten niet overdrijven met de ezel uit te hangen. In de klas moest er opgelet worden.

"We waren ook best een fijne klas, hoewel er in het tweede jaar wel een paar bezuukken tussen zaten. In het begin had ik het niet makkelijk. Ik kwam van het buitengewoon onderwijs in Gentbrugge en de overgang naar een technische school in het centrum was een serieuze cultuurschok. Ik was totaal niet voorbereid, slaagde er niet in om mijn mannetje te staan en werd al rap gekhard-gepest door een paar gasten die aanvoelden dat ik nog niet op mijn plaats zat.

'Hassan was los, maar we mochten niet overdrijven met de ezel uit te hangen'

"Dankzij Hassan is dat uiteindelijk toch goed gekomen. We hebben heel veel gepraat in de klas, met alle leerlingen samen. Hassan heeft ervoor gezorgd dat we elkaar beter leerden kennen. We kwamen op den duur beter overeen en de sfeer werd een stuk beter. Je hebt ook leerkrachten die pesterijen zien gebeuren en zich er niet al te veel van aantrekken, Hassan is niet zo. Bij hem kun je altijd terecht voor een babbel.

"Die pesterijen heb ik achter me kunnen laten. Je kunt niet die pesters niet blijven verwijten, ik heb hen kunnen vergeven en we zijn samen vooruitgegaan. Ik ben uiteindelijk als beste van mijn klas afgestudeerd, werk nu als elektricien en vind het nog altijd fantastisch om Hassan tegen te komen in de stad."

© JONAS LAMPENS

'Als er gepest wordt, krijgen ze met mij te doen'

Voor Hassan Oussehmine mag het er best wat ruiger aan toe gaan op school. De brave mentaliteit van het aso is niets voor hem. 'Ik heb liever dat ze af en toe tegenpruttelen.' Maar o wee als er gepest wordt: 'Want ik zoek het uit tot op het bot.'

EVA KEUSTERMANS

“

Mijn leerlingen hebben recht op één lulle dag. Ze weten dat, ik deel dat mee op de eerste schooldag. 'Meneer, vandaag ga ik mijn lulle dag pakken', zeggen ze als het zover is. Meestal is hij in september al op. Ik doe dat doelbewust. Als ze daarna een keer niet meedoen, kan ik hen voor een voldongen feit stellen: 'Maar je hebt je lulle dag al gepakt, weet je nog?' 'Ah ja, juist meneer, over vijf minuten ben ik weer bezig!' Je moet die gasten bepaalde vrijheden gunnen om hen aan het werk te houden.

"Ik ken deze school als mijn broekzak. Ik ben hier zelf afgestudeerd in 1989. Nu zitten hier iets meer dan driehonderd leerlingen in het voltijds onderwijs, toen waren het er meer dan duizend.

In die tijd waren we de grootste technische school van Gent en ook de meest beruchte. Toch is het hier aangenaam: we hebben supergoede leerlingenbegeleiders, de sfeer is open en de meeste leerlingen voelen zich thuis.

"Mijn eigen schoolcarrière was nogal raar. Ik ben begonnen in de Latijnse en geïndigd in het technische. Door een moeilijke thuissituatie hopte ik van school naar school, hoewel ik er altijd vlot door was en nooit echt stouwt geweest ben. In het laatste jaar ben ik afgestudeerd als de beste van de klas. Ik wilde graag regentant doen, maar ben toen meteen begonnen te werken, om centen te verdienen. Rond mijn dertigste heb ik dan een D-cursus gevolgd en kon ik echt gaan doen wat ik wilde doen: met jongeren bezig zijn. Iets kunnen doorgeven.

'Boys will be boys, sommige jongens zijn verbaal sterk en andere fysiek. Mensen zijn soms bang voor niets'

"In al mijn jaren als leerkracht ben ik maar drie dagen ziek geweest. Ik beschouw lesgeven niet als werken. Wat ik vroeger deed bij Alcatel, met de prikklok acht uur lang aan machines sleutelen, dat was werken. Nu sta ik hier om kwart over acht om kopléén te nemen en toezicht te houden, maar dat voelt toch anders. Dat is iets overbrengen, met die gasten bezig zijn, hopen dat ze je zullen onthouden, dat ze zich over twintig jaar nog iets herinneren van wat je hen hebt geleerd.

"Ik denk dat ik wel acht of negen collega's heb die hier zelf op school zaten. 'De beste stropers zijn de boswachters', zeggen ze weleens, omdat die de omgeving zo goed kennen. (lacht) Hoewel de leerlingen wel wat veranderd zijn. Niet slechter of beter, gewoon anders. Ik heb ze zien toekomen met de oorlogen en de vluchtelingen-golven. Ooit was er een periode met veel

Een nieuw schooljaar, een nieuw jaar van besparingen, pensioenbesognes en koffiekamers. Toch blijven ze bestaan, leerkrachten voor wie 'the extra mile' tot het basispakket behoort. Ze worden gerekend tot dat zeldzame ras van onderwijzers die je je 40 jaar later nog altijd haarscherp herinnert. De Morgen vond vijf meesterwerken. Vandaag: deel 4

is klastitularis in het vierde jaar

► **Hassan Oussehmine** in zijn lokaal. 'Ik beschouw lesgeven niet als werken. Wat ik vroeger deed, acht uur lang aan machines sleutelen, dát was werken.' © STEFAAN TEMMERMAN

hebben we hier minder conflicten en vechtpartijen dan op andere scholen. Als er al gevochten wordt, zijn het vooral de kleintjes, die duwen en trekken aan elkaars vest. Die grotere gasten, het interesseert hen geen zier. Als die al eens vechten, zakken ze achteraf door de grond van schaamte.

"Ik vind dat allemaal niet erg. Toen ik hier op school zat, ging het er nog een stuk ruiger aan toe dan nu. Zolang het niet escaleert, is daar niets mis mee. Het gaat over je plaats zoeken in de maatschappij. Boys will be boys, sommige jongens zijn verbaal sterk en andere fysiek. Mensen zijn soms bang voor niets.

"Maar als er gepest wordt, dan krijgen ze met mij te doen. Zoals bij Milan, die bij mij in het tweede jaar zat. Een wrege goeie gast. Een frêle ventje ook, hoewel hij intussen een kop groter is dan al de rest. Ik heb het heel snel door als er gepest wordt, ik voel het meteen aan als er iets niet klopt. En dan ben ik superstreng. Ik zoek het uit tot op het bot. Pesters moeten een hele dag lang bij mij komen zitten tijdens elke pauze, en dat weken aan een stuk. En tegen wie er gepest wordt, zeg ik: 'Kom het me elke keer zeggen. Ze doen dat ook.'

'Je hebt mensen nodig naar wie je kunt opkijken. Ik probeer zo iemand te zijn. Soms lukt mij dat en soms niet'

"Als er een pestprobleem is in mijn klas, dan haal ik mijn beamer boven en laat ik zien wat de gevolgen kunnen zijn. Jongeren die zelfmoord plegen, pesters die hun hele leven lang moeten leven met het trauma omdat er iemand gestorven is door hun toedoen. Dat zijn momenten waarop het héél stil wordt.

"Je moet weten dat die pesters vaak een moeilijke thuissituatie hebben. Hun ouders zijn bijvoorbeeld gescheiden. We hebben zelfs leerlingen van wie de ouders gereisd naar het buitenland trekken. Die zitten dan helemaal alleen thuis. Het is logisch dat je dan uit de bocht gaat. Als jongere heb je een rolmodel nodig, anders sta je nergens. Je hebt mensen nodig naar wie je kunt opkijken. Ik probeer zo iemand te zijn. Soms lukt mij dat en soms niet.

"Door de jaren heen ben ik een stuk kalmer geworden als leerkracht. In het begin maakte ik me heel snel zorgen, werd ik vlug kwaad op een leerling. Je gaat slecht belanden, op plaatsen terechtkomen waar het niet deugt... Nu beseft ik dat je sommige dingen niet kunt tegenhouden. Ik kan alleen maar mijn best doen, maar als

leerkracht heb je niet alles in de hand.

"Mijn taak is 80 procent opvoeden en 20 procent kennisoverdracht. Helemaal anders dan in het aso. In mijn eerste jaar dat ik les gaf, belandde ik op een aso-school. Ik gaf theoretische mechanica. Als ik zei: 'Stia allemaal recht', dan sprongen ze overeind. Als ik zei: 'Zif, dan luisterden ze meteen. Niets voor mij, ik heb liever dat ze af en toe tegenpruttelen, dingen in vraag stellen.

"Vorig jaar heb ik met een klas in het derde een fantastisch project gedaan. In een hotel vier vlakbij konden we de hele branddetectie gaan vervangen. Elke woensdagochtend gingen we erheen. Dat was zalg. Die gasten hebben dat supergoed gedaan. Op de laatste woensdag hebben we nog vier detectoren opgehangen en om tien uur waren we klaar. Daarna had de eigenaar een brunch klaargezet om ons te bedanken. Je had die kerels hun gezicht moeten zien! Dat was het mooiste moment van het jaar voor mij. Zo probeer ik ieder jaar een aantal projecten op poten te zetten, vroeger vooral binnen de school en nu meer en meer in de stad.

'Moet je geen lift?'

"Ik vind dat ook de ouders gerust wat meer vertrouwen mogen hebben in wat hun kinderen allemaal kunnen. Ouders van leerlingen in het beroeps staan op dat vlak totaal anders in hun schoenen dan ouders van een aso-leerling. Zo had ik het afgelopen jaar een jongen in het tweede die uit het bijzonder onderwijs kwam. Toen die jongen zes jaar oud was, hadden ze aan zijn ouders, heel brave mensen van vreemde origine, gezegd dat het nooit zou lukken. Dankzij het M-decreet is hij vorig jaar toch bij ons beland en geïndigd als tweede van zijn klas. Ouders mogen gerust wat assertiever zijn. Ik probeer hen dat aan het verstand te brengen, en ik hoop stiekem dat ze wat beter luisteren omdat ik ook een vreemde naam heb - mijn vader is Marokkaan en mijn moeder Belgische.

"Ik kom nog heel vaak oud-leerlingen tegen hier in Gent. Onlangs nog eentje die buschauffeur was geworden. Hij stopte met zijn bus en riep: 'Meneer, moet je geen lift?' Ook in de supermarkt kom ik weleens ex-leerlingen tegen, al dan niet met twee kleine kinderen in hun winkelkar. Dat vind ik wel confronterend. Dan vragen ze: 'Hoe is 't, meneer? Doet u nog altijd hetzelfde?' Chapeau hoor, dat u dat nog altijd doet!' Maar zo oud ben ik ook nog niet. (lacht)

Morgen (slot): Ingrid Buyl (50) geeft les aan het KTA Horteco, de tuinbouwschool in Vilvoorde